

ՎԵՐԱԾՆՈՒՆԴԻ, ԵՐԳԵՐ

Մեհեանին մէջ, պատուանդանին վըրայ, լո՛ւռ,
Կը կոթողի մարմարակերտ դիցունին,
Ու իր պաղած քար աչքերովը մաքուր
Կը դիտէ խորքը մըթինս

Խոյակազարդ դահլիճին մէջ, անծկազին,
Գեղեցկութեան պէս հովանի, հերքը ծով,
Կը հսկէ ցայգն ամանորեան լուսնակին՝
Նաւասարդեան յոյզերով:

Ահա արիին լերան կատարն է հասեր,
Խըրախճանքի եղջիւրներն ալ կը յորդին,
Հազար ձեռքէ պիտի ձօնուին դափնիներ
Աստուածունդին հակատինս

Բայց դուրսն է լուռ, ո՛չ մէկ թափօր աօնական,
Կը յամենայ բուրմերու երգն որոտալ.
Ճըլմարտիկ քաջերու շուրջ՝ յաղթական՝
Ո՛չ որ կուգայ ընծայ տալ:

Անոնք զաջին բոլորն ալ զոհ Յիսուսի.
Աստուածաւեր կոտորածէն ինք միայն
Խընայուած, հոս՝ մեհեանին խորքն ամայի՝
Կ'ողբայ լըբումն իր դաժան...:

Ես կը տեսնեմ սակայն ամբոխ մ'որ կուգայ,
Գինով՝ անցեալ փառքերու լի՝ կարասէն.
Նոր դիւցազներ՝ ըզգեցած զէն ու զըրահ,
Կոյսեր՝ որ վարդ կը նետեն:

Հայն է համբան ուրիշ մըրիկն ալ զըրոհ
Կուտայ՝ դառնալ նորէն իր հիւն կըրօնքին.
Կը պաշարւի դարձեալ Աստղիկը սիրոյ,
Գեղեցկութեան դիցունին:

Իր մայրական լալն կողերովը բերրի
 Անահիտն ալ յըղի է նո՛ր երկունքով,
 Անոր կոնքին մէջ ոսկեկուռ՝ կը կերտուի
 Յեղին հանճարն ու կորով:

Ու ցեղն երէկ կոտորակուած, կէ՛ս արդէն,
 Այսօր կը ծնի նո՛ր աստուածներ, նո՛ր մեհեան,
 Ու հրկիզուած տաճարներու մոխիրէն
 Կը կանգնի նո՛ր ասորուշան...:

Մեր սիրաւ լալն է ըացուած նոր յոյսերու,
 Բացուած էին ինչպէս դռներն հայրենի
 Մեր տուններուն՝ առջև ամէն հիւրերու,
 Եկ. որ ամէն օտարի:

Մենք կը սպասենք նոր զարունի մ'օրհնածիր՝
 Բողբոջելու հայրենիքին լանջքին վրայ.
 Հայրենաբաղձ Արարատն իսկ տարագիր՝
 Հայաստանը կը ցանկայ...:

Շրթներնուս վրայ կը բռնկի երգն հայրենի
 Մեր դաշտերուն՝ զերդ. համբոյր մը մերժուած,
 Ու պաշտամունքը հեթանոս, բղձալի՝
 Մեր կըրօնքին կորսուած...:

Հսպասէ՛, ո՛վ Կոյս, պիտի օր մը սակայն
 Վերադառնանք ներբաններով կիսամաշ,
 Նորոգելու պաշտամունքը թովչական
 Քու մեհեանիդ սրբատաշ...:

Փառիգ

Ա. ՍԵՄԱ